

Tjeskobo prođi iza mene

*napisao Danijel Dragaš 10.5.20. **Članak***

1. Želim s vama podijeliti moju spoznaju koja mi je još jednom pokazala da radost i mir ne dolaze od nas samih. Sve što se dogodilo tog dana je usko povezano s mojom bolesti koju nosim i Bogom s kojim hodam u vjeri.

1.1. Nedavno sam morao ići na kontrolu kod doktorice, slikanje pluća, vađenje krvi, spirometrija itd. Bolnica je ogromna, radi se o KBC Dubravi, sam izgled bolnice je izvana zastrašujući, velika zelena zgrada koja prima tisuće ljudi na dnevnoj razini. Ispred ulaza u bolnicu su nas čekali djelatnici s popisom, tko smije ući a tko ne. Nakon prolaska kroz klizna vrata čeka vas upis, troje djelatnika sjedi za stolom u svojim svemirskim odjelima, mjere vam temperaturu, pitaju vas da li kašljete, da li slabije dišete - kako se osjećamo uglavnom? Ja sam se malo našalio i rekao: „Da, slabo dišem i kašljem već pet godina, ali to nema veze s koronom“.

1.2. Prvo šta sam primjetio je stav ljudi (pacijenata) koji su došli u bolnicu i njihovo ponašanje prema djelatnicima bolnice, kako to mislim? Stav nas većine je: „Vi ste meni dužni dati sve šta ja zaslužujem jer vas plaćam“. I to je istina, ali način na koji mi to najčešće zahtijevamo je neljubazan i grub. Nevažno za ovaj članak, ali htio sam to podijeliti s vama. Ok, nakon upisivanja sam krenuo u ambulantu gdje se opet upisujete i čekate poziv od sestre kada će vas doktorica primiti. Hodnik u kojem sam čekao je dugačak otprilike 300 metara, kroz hodnik su instalirane sjedalice za čekanje, na svakoj petoj stolici je bio isprantan znak: „Molimo vas ovdje sjesti“, tako da sam sjeo na označeno mjesto. Oni ljudi koji ne bih to učinili, netko od djelatnika bi ih ljubazno zamolio da se premjeste.

2. Samo da kažem, prije ove kontrole u bolnici nisam bio skoro godinu dana i kroz to vrijeme nekako sam se odvojio od realnosti u kojoj sam zapravo živio već 5 godina (da sam toliko ozbiljno bolestan). Smaknuo sam s uma tu istinu, fokusirao sam se na druge stvari; obitelj, posao, prijatelje, proučavanje Biblije, pisanje....ali, isti moment kada sam ušao u bolnicu osjetio sam onaj stari nemir i tjeskobu - nemir je bio opravdan, moj kapacitet pluća je bio na 40% dok sam ulazio u bolnicu – i kreće....moj um je počeo proizvoditi slike događaja koje sam proživio u toj istoj bolnici, a onda sam napravio još veću glupost, instinktivno sam pogledom obišao cijelu predstavu koja se odvijala ispred mene.

Ljudi koji su sjedili i skupa sa mnom čekali, većinom su imali isto kao i ja, izraz tužnih, zbunjenih, umornih i prestrašenih lica dok su čekali na svoj red za pregled. Pored nas su prolazili djelatnici bolnice koji su na pokretnim krevetima vozili pacijente da obave razne testove...neki od njih su izgledali kao da su spojeni na sprave za mučenje...bar je meni to tako izgledalo u tom trenutku. Uz to, svi smo imali maske, netko obične kirurške, netko s blještavim natpisima, drugi s markom auta kojeg vjerojatno voze. Mobiteli su popunjavali vrijeme većini dok su čekali na svoj red. Uporno su tipkali i tražili nešto da ih zadovolji, pretpostavljam da su htjeli zaboraviti gdje se trenutno nalaze.

2.1. Zbog predstave koja se odvijala ispred mene, tjeskoba je rekla; „Dobar dan Danijele, evo me, došla sam“. Odlučio sam spustiti glavu i počeo sam se moliti Bogu. Molio sam ga - da iako me strah, imam samo jednu molbu, a to je, da mi da Duha koji više isto kao i njegov Sin: „Neka je tvoja volja Oče moj“.

2.2. Možda se pitate: “Zašto baš ta molitva u tom trenutku? Zar ne bi molitva; “Bože moj ozdravi me molim te da ne trebam dolaziti više ovdje”, bila prikladnija za ovaj trenutak”? Ja vjerujem da ne bi. Pokušati ću vam objasniti zašto tako mislim. Naime do ovog trenutka gdje sam odlučio moliti Boga baš to, naučio sam ponešto o mudrosti koju nam Biblija želi dati. Iako su molitve; „Oče ozdravi me, Oče vrati me doma, Oče nemoj da moja djeca izgube svoga tatu“, pravovaljane molitve, one ne bi smjele biti glavni fokus u našem hodu u vjeri. Naš glavni fokus bi trebao biti „učiti se o mudrosti Božjoj“.

2.2.1. Primjetimo nešto, dok se molimo motivirani strahom i tjeskobom koju trenutno prolazimo, većina naših molitva je fokusirana na budućnost koju želimo za sebe, zar ne? Jako malo ljudi u tim trenutcima, a možda i nitko, ne želi misliti na ono šta se trenutno sada i ovdje događa u njihovim životima. Zašto je to tako? Vjerujem da je jedan od odgovora ovo; mi ljudi u patnji vidimo besmisao a ne smisao, ali....da li bi to tako trebali gledati? Idemo vidjeti šta Biblija govori o tome.

*2.3. Isusove kušnje¹ koje mu je sotona priredio su mudrost koju sam ja dobio dok sam proučavao te stihove, Isus mi je dao ključ kroz koji sam mogao otključati **ideje** koje nam on svima nudi kroz svoja iskušenja. To su temeljne ideje koje mijenjaju perspektivu onoga koji ih želi razumjeti. U ovom članku neću ići u detalje s tim idejama, ali ih možete pronaći u mojim propovijedima koje sam naveo ispod pod broj 1.*

*Samo da kažem, ako ne budete poslušali te propovijedi, nećete moći u potpunosti razumjeti ovaj kratki članak koji čitate, zato vas molim, zbog vas samih, dajte im priliku, poslušajte ih, Isusova iskušenja su **biser** koji vam može spasiti život, razum i dušu.*

3. Ok, vratimo se na nazad na temu, zbog ideja izvučenih iz Isusovih iskušenja sam shvatio i slijedeće, naime kada su apostoli Isusa pitali: „Molim te nauči nas kako se moliti“? Vjerujem da su na ovo mislili: „Isuse nauči nas kako se moliti kada se nalazimo možda u najtežim trenucima u svom životu, gdje želimo pobjeći iz svoje kože, i gdje želimo da samo ovo što brže prođe“.

3.1. I Isus ih je naučio, kroz svoje životne primjere im je pokazao kakav stav jedno ljudsko biće treba imati kada se moli Bogu Ocu, a najteža istina koju su morali naučiti je prihvatiti volju svoga nebeskog Oca. Morali su se naučiti govoriti u svome srcu ove riječi: „Neka je tvoja volja Oče, ova patnja nije besmislena, nešto me želiš naučiti, molim te Oče daj mi snage da prihvatim to i da ne bježim od tebe, da se ne ljutim, da ne bjesnim, nemoj Oče dozvoliti da me strah obuzme i da padnem u jamu tjeskobe“.

3.2. Ok, sada kad se nalazimo u situaciji u kojoj ne želimo biti, trebali bi se slijedeće vježbati činiti – zbog znanja koje smo primili kroz Isusovo učenje mi se ipak odlučujemo boriti s našom „voljom“.... protiv tog tjeskobnog osjećaja. A kako se borimo? Mi tražimo Boga da hoda s nama, da nam da hrabrosti, da nam da srce koje će vjerovati njemu. Mi odlučujemo vjerovati da On zna šta čini iako nam situacija u kojoj se nalazimo stvara nemir i tjeskobu...kada smo spremni to učiniti, mi primamo od Duha „oči da vidimo i uši da čujemo.“ Osobno govoreći, ovo šta sada dijelim s vama je bio moj sadržaj molitve (Neka je tvoja volja Oče moj) u bolnici dok sam čekao na pregled kod doktorice.

3.3. Nadam se da sam vam barem malo pomogao s tim - teoretski moguće postavljenim pitanjem s vaše strane; „Zašto baš ta molitva“? Ok, idemo polako nazad na dan kada sam bio u bolnici na pregledu.

4. Znači nakon razgovora s nebeskim Ocem, nakon molitve i pet sati čekanja na pregled, vidio sam slijedeće; pored mene je prošao čovjek u svojim tridesetim godinama, vidjelo se po gestama njegovog tijela da se radi o osobi s posebnim potrebama. Taj isti čovjek je imao nevjerojatan osmijeh na licu, sjao je svojom radošću dok je išao prema izlazu iz bolnice držeći se za svoju majku.

1. Isusove kušnje i **ideje** koje nam je on kao jedan od nas htio prenijeti kroz svoja životna iskustva se nalaze u propovijedima pod broj (18 – 21).

4.1. Nedugo nakon toga medicinska sestra me pozvala da idem na pregled kod doktorice. S doktoricom sam proveo pola sata gdje smo ja i ona skupa gledali rendgen mojih pluća koja su izgledala kao švicarski sir (malo humora).

Doktorica mi je rekla šta nam je dalje činiti i to mi se nije svidjelo, niti malo! Kada sam izlazio iz bolnice obuzela me ljutnja; „Zašto baš moram toliko patiti, zar nije dovoljno već pet godina Oče, šta želiš od mene, umoran sam od svega, dosta mi je“...mislio sam u sebi.

4.2. Dolaskom doma moja ljutnja se nije smanjivala, legao sam na kauč i dalje se raspravljao, to jest hrvao se s Bogom; „Bože zašto si me stvorio? Toliko patnje, zašto si me stvorio, odgovori mi“. Moja energija se polako prenijela i na moju suprugu i djecu, i oni su postali nemirni, zbunjeni i zabrinuti za mene.

4.3. Nakon nekoliko dana dolazi odgovor od Boga na moju molitvu, počeo sam intenzivno razmišljati o tom danu u bolnici, a najviše o tom čovjeku s posebnim potrebama. Pitao sam se iznova i iznova jedno te isto pitanje; „Zašto se on tako smijao, a mi ostali koji smo bili tamo, nismo? Zar nije on taj koji bi trebao biti tužan, a mi sretni? Pa mi imamo sve što on nema u neku ruku: um koji funkcionira normalno, razum, svijest, tjelesne sposobnosti razvijene na način na koji on neće nikada imati – ili smo barem imali do sada. Neki od nas koji smo bili tamo su sigurno roditelji, što znači da smo dobili dar da spoznamo šta je to ljubav prema djetetu, neki od nas su možda sportaši, piloti, moreplovci, fizičari koji otkrivaju nova čudesna otkrića, neki su bake i djedovi koji vole svoje unuke do samog neba, to su sve iskustva koje ovaj čovjek vjerojatno u svom životu ovdje i sada nikada neće iskusiti....ali on je radostan a mi nismo, zašto“?

4.4. Svjetonazor koji nam Biblija pruža je, da sve šta je stvoreno unutar ove realnosti u kojoj živimo, ima svoju svrhu i sve je povezano s planom koji dolazi od autora koji je stvorio ovu realnost. Znači nijedna sekunda u našem životu koju smo doživjeli nije besmislena, i tu se uključuje naravno ono što izbjegavamo svim svojim bićem, a to je patnja, tjeskoba, gubitak ili smrt.

4.5. Kroz ovaj svjetonazor sam pokušao gledati na taj događaj, pitao sam se pitanje; „Zašto Oče razmišljam toliko o tom čovjeku“?

4.6. Sada mi je jasno da je Bog svima koji smo bili tamo, htio kroz tog čovjeka poslati poruku, a ona otprilike ovako glasi: „Ništa što mislite da imate ovdje na zemlji: doktore, tehnologiju, bolnice, nove aute, lijepe stanove, mobitele, restorane, moć, novac, ljudsku mudrost, važna poznanstva, karijeru u sportu, pa čak i obitelj, vam ne može dati mir i radost za kojom čeznete kada se nađete u situaciji iz koje želite što prije pobjeći! Pogledajte ovog čovjeka, on nema to što vi imate, on nije iskusio ono šta vi jeste, ali je on sretan, dok vi niste. Ako netko može kukati, praviti se žrtvom onda je to on, zar ne? Za razliku od tog čovjeka toliko ste toga iskusili u svom životu, toliko ste darova primili koje sam vam pružio u vašim životima, a nijedanput mi se niste zahvalili, vi ne razumijete da je svaki dan koji ste živili, poklon od mene. Vi radije sjedite tužni, s pitanjem; "Zašto baš ja?", dok taj čovjek prolazi pored vas i smije se! Probudite se, ništa ne može ispuniti tu prazninu koju nosite u sebi osim mene, ja vas zovem kroz vašu nevolju koju podnosite i kroz tog čovjeka - da uvidite da sam ja vaša radost, smisao, stabilnost u teškim trenucima, ja sam stijena za koju se trebate držati, a ne za stvari ovog svijeta“.

5. Dragi moji, nitko nam ne može dati sigurnost i obećati da nikada nećemo patiti. Bog Biblije nam ne obećaje zaštitu protiv patnje.

5.1. S druge strane, svijet se jako trudi da to postigne – da živimo bez patnje i boli, ali to je varka, to je zabluda, sami sebe zavaravamo dok god vjerujemo u tu svjetovnu iluziju.

5.2. S tim rečeno, ovo pitanje je usmjereno prema onima koji se zovu kršćani; da li se ikada pitamo kako je bilo našem Gospodinu, da li je On uporno izbjegavao realnost - „nevolju“ u kojoj se nalazio? Ili je kao heroj vjere ustrajao u nevoljama?

5.3. Biblija nam govori da je ustrajao, i da ga je zato Bog Otac uzvisio iznad svih imena, (Filipljani 2, 9). Sam Isus je rekao da je on istina, put i život! Moje pitanje je svima nama ovo; ako je naš Gospodin imao takav put u svom životu „a On je put“, zašto očekujemo da će naš život ovdje biti bez brige, patnje i iskušenja?

5.4. Nemojmo biti kao i svijet, nemojmo živjeti u iluziji vjerovanja da je patnja besmislena.

Ako to vjerujemo, nećemo ništa naučiti kroz taj proces, a Bog hoće da naučimo. On hoće da nas stvara na sliku svoga Sina dok nas priprema za svoje kraljevstvo, to je Njegov glavni fokus, a ne da nam da naš najbolji život sada i ovdje.

5.5. Istina je, za svaku osobu nevolje dolaze u različitim oblicima kroz njihovo životno iskustvo. I tokom tog procesa, vjerujem da je ključno na kraju reći kao i naš Gospodin Isus; „Neka je tvoja volja Oče moj, ja želim tvoju volju u svojem životu, ja želim učiti, ja se želim mijenjati na sliku koju si ti pripremio za mene“. Drugim riječima; „Ja želim biti spreman za tvoje nadolazeće kraljevstvo koje će biti pravedno i ispunjeno tvojom slavom....Oče naš koji jesi na nebesima neka dođe kraljevstvo tvoje“.

6. Ok, idemo dalje sa zaključcima, možda sada bolje poznajem svoga Stvoritelja, naime ako je volja Boga da ga svatko biće na zemlji upozna za onog tko On zapravo je (a to je Biblijska perspektiva) onda isto tako taj čovjek s posebnim potrebama je dobio sve neophodne informacije kroz različite aspekte u svom životu - gdje je mogao zaključiti da postoji Stvoritelj koji nam je darovao život. Svrha ovog života nije da nam bude što bolje ovdje i sada, radije, svrha života je da pronađemo put do „vječnog života“, da počnemo hodati s Bogom, da sav svoj život predamo u Njegove ruke...to je glavna svrha zašto smo stvoreni kao ljudska bića.

6.1. Znam, to iziskuje jako puno hrabrosti, poniznosti i strpljenja s naše strane, da stvarno u svome srcu kažemo: „Ja sam samo stvorenje, ti si Bog moj, imaš pravo činiti sa mnom šta ti smatraš da je najbolje za mene. Molim te dovedi doma u tvoje kraljevstvo gdje više nikada neće biti ni tuge ni boli“. Samo da kažem, isplati se, ooo itekako se isplati....kada stvarno u svome najdubljem postojanju povjerujemo u riječi koje sam naveo iznad, mi postajemo slobodni, slobodni od iracionalnih vjerovanja, od iluzija koje nudi ovaj svijet, i na kraju ono najbitnije, mi postajemo slobodni od samih sebe, i u tom procesu oslobođenja mi možemo reći; „Tjeskobo, prođi iza mene, više ne vladaš samnom, ja vjerujem svome nebeskom Ocu, ON JE PRIPREMIO VELIČANSTVEN KRAJ ZA MENE“.

6.2. Zar nije tu poruku na neki način poslao čovjek s posebnim potrebama nama ostalima koji smo sjedili tamo?

Ako je on radostan usprkos svojoj životnoj situaciji, možda je onda on, na svoj individualan način isto rekao: „Neka je tvoja volja Oče moj!“ Podsjetio me na čovjeka iz (Ivan 9, 3), gdje je Isus rekao svojim učenicima za slijepca; „On rođen slijep da bi se očitovala Božja djela na njemu“. Čovjek s posebnim potrebama je rođen takav da bi se kroz njega „očitovala Božja djela na njemu“ ja vjerujem.

6.3. Još nešto, tjeskoba odlazi kada počnemo misliti na druge, radost dolazi kada u nevolji ustrajemo u dobroti, plemenitosti i žrtvovanju za druge. Radost dolazi kada druge ljude koji su izgubljeni i u strahu, volimo kao što On voli nas i ta spoznaja nas pokreće. Radost dolazi kada u ljubavi kažemo drugoj osobi da smo mi grješni pred Svetim Bogom, ne zato jer ih želimo uvrijediti, nego ih želimo spasiti od ropstva u kojem se nalaze – u ovom slučaju, u ropstvu straha i tjeskobe. Jer tražiti radost i sigurnost u onome šta nam ovaj svijet nudi, „je zapravo grijeh.“ Tjeskoba odlazi kada prikazujemo našega Boga milostivog, istinitog, pravednog, nesebičnog, srca spasonosnog, onoga koji ljubi kada nitko drugi ne ljubi, onaj koji je dao život svoga Sina za nas.

6.4. Idemo polako prema kraju, mi ne možemo činiti sve što sam naveo iznad, ako stvarno nemamo „srce Kristovo, to jest pravedno srce“, ako to nemamo, onda je ovaj život sve šta imamo i sukladno tom vjerovanju živimo.

*6.5. Za kraj, tjeskoba je dobro došla ako gledamo da je došla s razlogom u naš život, ako tako gledamo na nju, naučiti ćemo se reći joj; „Prođi iza mene tjeskobo“. Kako to mislim? Kroz proces njezinog prebivanja u našem životu, mi ćemo biti otvoreni da naučimo ono šta nas Bog želi naučiti, kada naučimo, mi ćemo biti spremni reći tjeskobi; „Prođi iza mene, naučio sam šta sam trebao naučiti, odlazi“! Ali, ako se i opet pojavi u našem životu, mi ćemo biti opremljeni Božjom mudrošću da se nosimo s njome...to je ono šta želim da izvučete iz ovog članka; **ONA NIJE BEZ RAZLOGA UŠLA U VAŠ ŽIVOT, ILI MOJ ŽIVOT**, mi se nikada nećemo nje riješiti u potpunosti, radije, mi se moramo naučiti kontrolirati tjeskobu.*

6.6. S druge strane, ako gledamo tjeskobu kao nešto čega se moramo što prije riješiti, ako je gledamo kroz vjerovanje da je ona besmislena – a to nam svijet većinom želi servirati kao istinu - mi nećemo ništa naučiti, i ona će na kraju kontrolirati nas. I zbog tog vjerovanja, nećemo joj moći reći; „Tjeskobo prođi iza mene“.

6.7. Znam da vam nije lako progutati paradigmu vjerovanja koju sam vam izložio ukratko u ovom članu, i sam sam prošao kroz iskušenje da je odbijem, ali, nije na kraju bitno da li meni vjerujete, bitno je da li vam to vjerovanje može donijeti mir i stabilnost kakvu ne možete zamisliti da postoji.

6.8. Ja osobno znam da može, i zato, budite hrabrog i poniznog srca, čvrsto prigrlite Božju mudrost u svoj život i postati ćete slobodni od iluzije koju vam ovaj svijet nudi. Na kraju, ovaj svijet nema ništa za vas osim lažne nade, dok Božja nada ima sve za vas i besplatna je, ona je dar Božji svakome tko u nju povjeruje.